

зкладах.

Висновки та перспективи подальших розвідок напряму. Використання ІТ-технологій під час вивчення курсу «Англійська мова (за професійним спрямуванням)» дозволяє індивідуалізувати процес навчання у відповідності до психологічних та інтелектуальних можливостей студентів і створює доступний режим для засвоєння будь-якого матеріалу, що особливо необхідно для дистанційного навчання цього та інших курсів вивчення англійської мови. Формування системи комп'ютерного навчання створює передумови для інтеграції її в міжнародну систему освіти, тим самим, розширюючи можливості міжкультурної і професійно-орієнтованої комунікації між студентами вишів України та зарубіжними навчальними закладами.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Edwards P. A Vast Machine: Computer Models, Climate Data, and the Politics Of Global Warming. Cambridge, 2010. MA: MIT Press.
2. Fenwick T, Edwards R. Exploring the impact of digital technologies on professional responsibilities and education European Educational Research Journal 2016, Vol. 15(1) 117–131. Retrieved February 07 2019 from <https://journals.sagepub.com/doi/full/10.1177/1474904115608387>
3. Lenhart A. Teens, Social Media and Technology Overview 2015. Pew Research Center. Retrieved January 27 2016 from

УДК 364.4-056.24

ОСНОВНІ ЗАСАДИ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ТА СОЦІАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНОЇ ІНТЕГРАЦІЇ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ В УКРАЇНІ: ПЕРЕВАГИ ТА ПРОБЛЕМИ

Постановка та обґрунтування актуальності проблеми. Серед актуальних проблем становлення особистості особливо відчутними і гострими є питання, пов'язані зі соціальною роботою з особами з інвалідністю в сучасне соціальне середовище. Вчені намагаються дослідити теоретичні основи цього явища, визначити його суттєві ознаки та закономірності розвитку, виявити чинники та розкрити соціально-педагогічні умови, що впливають на процес інтегрування молоді з

http://www.pewinternet.org/files/2015/04/P1_TeensandTech_Update2015_0409151.pdf

4. Shandruk Svitlana. Tendentsii profesiinoi pidgotovky vchyteliv u USA [Tendencies of professional preparation of teachers in the USA]: [monography]. Kirovohrad:Imeks-LTD, 2012.

5. Webster R. A reflective and Participatory Methodology for E-learning and Life-long Learning / R. Webster // Advances in E-learning: Experiences and methodologies / J. Francisco, G. Penalvo // Information Science Reference. – Hershey. – 2008. – P. 4.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

ЛИСЕНКО Людмила Олександрівна – кандидат педагогічних наук, доцент, кафедри лінгводидактики та іноземних мов Центральноукраїнського державного педагогічного університету імені Володимира Винниченка.

Наукові інтереси: іншомовна комунікативна культура, інноваційні методи навчання, комунікативна компетенція.

INFORMATION ABOUT AUTHOR

LYSENKO Liudmyla Oleksandrivna – PhD, Associate Professor, Chair of Linguodidactics And Foreign Languages Volodymyr Vynnychenko Centralukrainian State Pedagogical University.

Circle of scientific interests: foreign language communicative culture, innovative teaching methods, communicative competence.

Стаття надійшла до редакції 28.05.2019 р.

МАТРОС Ольга Олександрівна – кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціальної педагогіки та соціальної роботи Уманського державного педагогічного університету імені Павла Тичини <https://orcid.org/0000-0001-6541-1941> e-mail: oljmatros@gmail.com

функціональними обмеженнями у суспільне середовище, а це в свою чергу є серед державних пріоритетів. Поряд із помітними напрацюваннями і здобутками вітчизняних та зарубіжних учених проблема соціальної роботи з молодими особами з інвалідністю ще залишається недостатньо вивченою.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. На сьогодні теоретико-методологічні аспекти соціальної роботи та соціальної політики з громадянами з

інвалідністю в Україні висвітлювали такі дослідники, як: І. Зверева, А. Капська, Н. Кривоконь, М. Лукашевич, І. Мигович, Т. Семигіна. Деякі аспекти соціального захисту та підтримки осіб з інвалідністю розкриті у наукових дослідженнях Ю. Богинської, М. Кравченко, В. Мельник, М. Перфілюєвої. Проблемами державної політики у сфері реалізації програми соціального захисту осіб з інвалідністю та нормативно-правовим механізмом їх державного управління опікується В. Мельник, О. Паляничко, І. Шурма та ін. Аналізом проблем соціалізації осіб з інвалідністю розглядається в працях Л. Дивнич, а питаннями соціально-правового статусу осіб з інвалідністю населення в Україні розкривають праці В. Мельника, Н. Сейко, Є. Холостова та ін.

Мета статті – дослідити основні засади соціального захисту та соціально-педагогічної інтеграції осіб з інвалідністю в Україні, визначити їх переваги та проблеми

Виклад основного матеріалу дослідження. Рівень державного соціального захисту осіб з обмеженими можливостями є відображенням рівня розвитку суспільства в цілому. Протягом останніх десятиліть у світі відбулися суттєві зміни стосовно ставлення до інвалідів. Основою цих змін є визнання рівності прав інвалідів на повноцінне життя в суспільстві та створення державами реальних умов для реабілітації та соціальної інтеграції інвалідів. Якщо раніше їх основу становили здебільшого мотиви милосердя до інвалідів, то нині – стан дотримання їх прав. Обов'язком держави і суспільства є забезпечення належного соціального захисту і підтримки, соціально-педагогічної інтеграції, створення рівних можливостей для самореалізації, повноцінного життя, здобуття освіти і працевлаштування, долучення інвалідів до духовного, культурного, спортивного життя [4].

Як зазначає дослідник В. Мельник, «згідно з Всесвітньою доповіддю щодо інвалідності (2011 р.), підготовленою Всесвітньою організацією охорони здоров'я та Світовим банком, визначено такі основні бар'єри у суспільстві, пов'язані з інвалідністю: під час розробки політики не завжди враховуються потреби людей з інвалідністю або не вживаються заходи політики і стандарти; люди з інвалідністю значно уразливіші перед дефіцитом таких послуг, як медико-санітарне обслуговування, реабілітація, а також підтримка і допомога; слабка координація послуг, недостатнє кадрове забезпечення та низький рівень професійної підготовки персоналу можуть

позначитись на якості, доступності та адекватності послуг для людей з інвалідністю; ресурси, що виділяють на здійснення заходів політики і планів, часто недостатні; багато будинків, транспортні системи й інформація не є доступними для всіх; мало інформації у доступних форматах, тому не задовольняється багато потреб людей з інвалідністю в галузі комунікації; більшість людей з інвалідністю не беруть участі у прийнятті рішень з питань, що безпосередньо торкаються їхнього життя; нестача точних, достовірних і порівняльних даних про інвалідність, а також досвіду здійснення ефективних програм може перешкоджати розумінню проблем і практичних дій. Тому далі, автор акцентує увагу на тому, що ВООЗ та СБ у своїй доповіді підкреслюють важливість вирішення проблем реабілітації та праці як ключових у системі соціального захисту осіб з інвалідністю. До того ж із зазначених питань законодавство України видається застарілим та декларативним» [6, с. 64].

Як повідомляє газета «Урядовий кур'єр»: «...Україна свідомо взяла на себе міжнародні зобов'язання щодо матеріального забезпечення осіб з інвалідністю, створення для них необхідних соціально-побутових умов. Адже Конституція і законодавство України гарантує людям з обмеженими можливостями рівні права з іншими громадянами» [7].

Адже, Україна знаходиться серед тих країн, які ратифікували Конвенцію ООН про права осіб з інвалідністю і Факультативний протокол до неї. А це, в свою чергу, зобов'язує уряд держави дотримуватися і виконувати взяті на себе обов'язки по відношенню до людей з інвалідністю. Держава, підписавши цю конвенцію, зобов'язалась забезпечувати і реалізовувати в рамках своєї юрисдикції всі права людини і основних свобод для осіб з інвалідністю без будь якої дискримінації [1].

У Конвенції ООН про осіб з інвалідністю, зокрема, у статті 3 описані загальні її принципи, а саме: «повага до притаманного людині достоїнства, її особистої самостійності, зокрема свободи робити власний вибір, і незалежності; недискримінація; повне й ефективне залучення та включення до суспільства; повага до особливостей осіб з інвалідністю і прийняття їх як компонента людської різноманітності й частини людства; рівність можливостей; доступність; рівність чоловіків і жінок; повага до здібностей дітей з інвалідністю, що розвиваються, і повага до права з інвалідністю зберігати свою